

sætningen i Artikel 52, 3. Stk., om, at en Krigsfange for samme Handling eller ifølge samme Anklage kun kan straffes een Gang. Artikel 61 indeholder to andre straffeprocessuelle Grundsatninger af Betydning for Krigsfanger, nemlig disse, at ingen Krigsfange kan dømmes uden at have haft Lejlighed til at forsvare sig, og at ingen Fange kan tvinges til at erkende sig skyldig i det Forhold, han anklages for.

Artikel 81 om Konventionens Anvendelse paa visse civile Personer stemmer med Haager-Landkrigsordningens Artikel 13, dog med den Udvidelse, at Reglen nu i Overensstemmelse med Konventionens Artikel 1 omfatter ikke blot Landhæren, men de væbnede Stykker uden nogen Begrænsning.

Ifølge Artikel 82 vedbliver Konventionen at gælde mellem krigsførende Deltagere, selv om en udenfor Konventionen staaende Magt deltager i Krigen. Denne Affattelse betyder saaledes et væsentligt Fremskridt fra den saakaldte »Allbeteiligungs«-Klausul i Haager-Konventionerne, der medfører, at disse Konventioner, dersom blot en af de krigsførende ikke har ratificeret eller tiltraadt dem, formelt ikke kan kræves anvendt mellem de andre krigsførende.

Konventionens Slutningsbestemmelser svarer til den reviderede Genferkonventions og vil blive omhandlet nedenfor under IV.

Flere af de ovenfor fremhævede Bestemmelser, saaledes f. Eks. Artiklerne 39 og 86—87, er optaget i Konventionen paa Initiativ af de danske Delegerede, som gennem deres Deltagelse i Krigsfangearbejdet under Verdenskrigen har haft særlig Lejlighed til at indhøste praktiske Erfaringer paa dette Omraade. En Række andre Bestemmelser, som man fra dansk Side tillagde særlig Betydning, er affattet i Overensstemmelse med eller under Hensyntagen til de Forslag, den danske Delegation fremsatte. Dette gælder f. Eks. Artiklerne 1, 6, 50, 3. Stk., 61, 82, o. fl. a.

IV. *Konventionernes Ikrafttræden og Opsigelse m. m.*

Begge Konventioner træder i Kraft 6 Maaneder efter, at mindst to Stater har deponeret deres Ratifikationsinstrumenter og derefter for hver ratificerende Magt 6 Maaneder efter Deponeringen. Efter Ikrafttrædelsen kan Konventionen tiltrædes af ethvert Land, der ikke var repræsenteret paa Konferencen, og bliver for disse Staters Vedkommende bindende 6 Maaneder efter deres Tiltrædelse. I Tilfælde af Krig er det for de

krigsførende Magters Vedkommende foreskrevet, at en Ratifikation eller en Tiltrædelse faar øjeblikkelig Virkning.

Da Spanien allerede den 6. August 1930 og Schweiz den 19. December 1930 har deponeret deres Ratifikationsdokumenter til begge Konventioner, er disse saaledes traadt i Kraft den 19. Juni 1931. Konventionerne er iøvrigt senere blevet ratificeret af: Italien, Jugoslavien, Portugal, Storbritannien og Nord-Irland, Australien, New Zealand, den Sydafrikanske Union, Indien, Norge, Sverige, Letland, Rumænien og Amerikas Forenede Stater hvorhos Sovjet-Unionen har tiltraadt den reviderede Genferkonvention.

Konventionerne kan opsiges med eet Aars Varsel. I Modsætning til Bestemmelserne (»Allbeteiligungs«-Klausulen) i den tidligere Genferkonvention og i Haager-Landkrigsordningen gælder Opsigelsen imidlertid alene den opsigende Stat og faar tilmed ikke Virkning i Tilfælde af en Krig, som den opsigende Magt tager Del i. I dette Tilfælde forbliver tværtimod begge Konventioner i Kraft udover den omtalte etaarige Opsigelsesfrist indtil Fredsslutningen, Krigsfangekonventionen endogsaa indtil Tilendebringelsen af Krigsfangernes Hjemtransport (den reviderede Genferkonventions Artikel 38 og Krigsfangekonventionens Artikel 96).

V. *Konferencens Slutningsakt.*

Konferencens Slutningsakt, der som Bilag er vedføjet nærværende Bemærkninger i Oversættelse, indeholder seks Ønskemaal og andre Meningsstilkendegivelser, blandt hvilke sidste særlig kan nævnes den i Punkt II forekommende Udtalelse om, at Genferkonventionens Bestemmelser om Røde Kors-Selskaber efter Konferencens Mening er anvendelige paa Malteserordenen og andre lignende velgørende Ordener. Ifølge Punkt VI anser Konferencen det for ønskeligt, at »man indgaaende undersøger Muligheden for Afsluttelse af en international Konvention om Vilkaar for og Beskyttelse af civile af fjendtlig Nationalitet, naar disse befinder sig indenfor en krigsførende Magts Omraade eller paa et af denne besat Omraade«. Den danske Delegation havde i Krigsfangekommissionen foreslaet en lignende Resolution om Ønskeligheden af, at »en ny Konference sammenkaldes for at afslutte en international Traktat om Behandling af civile, der befinder sig i Fjendens Magt«. Dette Forslag vedtoges enstemmigt af Kommissionen. Imidlertid var det samme Spørgsmaal blevet rejst i Konferencens anden Afdeling, og for at